

Den helige Stefanus' dag

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Matt. 10:32–39.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Hela julevangeliets annorlunda, för människor främmande och anstötliga art träder fram på annandag jul, på d. h. Stefanus' dag, då budskapet om Jesus på Faderns högra sida, om Jesus som omvärvd av gudomens eld, om Jesus som "Faderns väsens avbild, evighetens Herre" drar över d. h. Stefanus hat, stenande och död. Själva förkunnelsen om hur Guds Son "anammar människogestalt" är ju en utsaga om att vår tillgång till Gud är hänvisad till just denna handling, utan vilken vi är underkända och gudlösa. Våra medfödda, arroganta, högmodiga anspråk på att i egen kraft kunna bestå inför Gud, att vara acceptabla, rättfärdiga och goda, vederläggs ju av predikan: "Jag ser himmelen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida", av undervisningen att "Faderns väsens avbild, evighetens Herre, anammar människogestalt".

Därför kommer evangeliet, väl att märka det sanna evangeliet, det rätt predikande evangeliet, inte dess falska imitation, alltid och intill Kristi dag att vara ett avvisat och förföljt evangelium och på samma sätt de kristna, de sanna, rätta kristna, inte de falska, imiterade kristna, att vara avvisade och förföljda. Just det säger oss Jesus i dag med orden:

I skolen icke mena att jag har kommit för att sända frid på jorden. Jag har icke kommit för att sända frid utan svärd. Ja, jag har kommit för att uppväcka söndring, så att 'sonen sätter sig upp mot fadern och dottern mot sin moder och sonhustrun mot sin svärmoder och envar får sitt eget husfolk till fiender'.

Den, som talar så till oss i dag, kände själv denna söndring, ty d. h. Skrift säger oss: "Det var nämligen så, att icke ens hans bröder trodde på honom". (Joh. 7:5) Han visste vad denna söndring innebär, och han vet, vad den innebär för hans trogna. Den innebär en börda, ett kors, men är just så en del av det helgelsens verk, som Gud i sin nåd och barmhärtighet utför med mig, arme och förtappade syndare: "Den som icke tager sitt kors på sig och efterföljer mig, han är mig icke värdig. Den som finner sitt liv, han skall mista

det, och den som mister sitt liv, för min skull, han skall finna det." I botten av sorgen, när smärtans bägare är tömd, när "vattnen tränga mig inpå livet" (Ps. 69:1), skymtar frälsningens pärla, hörs den goda och fröjdefulla stämman i mörkret: "Var och en som bekänner mig inför människorna, honom skall och jag kännas vid inför min Fader". Söndringens plåga betygar min tillhörighet till Gud, min plats under Sonens skyddsmantel, min ställning som Guds alltid kära, älskade, bönhörda, beskyddade och bevarade barn.

"Den som finner sitt liv, han skall mista det" talar om alternativet, talar om möjligheten att se bort ifrån söndringen, att överföra d. h. Stefanus' dag till arkeologiens förgångna, att beskrivas av Jesu ord: "I skrymtare, som byggen upp profeternas gravar och pryden de rättfärdigas grifter" (Matt. 23:29), alltmedan man omsorgsfullt undviker den profetiska striden och de rättfärdigas ensamhet. Hela vår samtid är också gripen av den icke blott falska utan också förföriska, själamördande tanken, att vår kristna tro svetsar samman människorna, är samhällets hopp i svåra tider, ja, ett uppfyllande av Jesu bön: "att de alla må vara ett" (Joh. 17:21) är "Kyrkans synliga enhet", som snart nog skall vara förestående och så bli mönstret för och bidraget till mänsklighetens enande i en ljusnande framtid. Dessa svärmiska, onda tankar går oftast tillbaka på en falsk lära om sluttiden som mänsklighetens framtida guldålder, då ro och lyckalighet föregriper Guds rikes synliga ankomst. Det är en sådan falsk lära, som fördöms i den augsburgska bekännelsens 17:e artikel "Om Kristi återkomst": "De fördöma även andra, som nu utsprida judiska läror, att de fromma före uppståndelsen skola få herradömet i världen, sedan de ogudaktiga allestädes nedslagits". (SKB, s. 62) Inget av detta finns i Jesu undervisning, som bara talar om söndringen, förnekelsen, kampen och en tilltagande ondskas i alla stycken. När han ber, "att de alla må vara ett" (Joh. 17:21), talar han om den enhet, som gäller dem, som "genom deras /apostlarnas/ ord komma till tro på mig" (Joh. 17:20), en osynlig Andens enhet. Ingenstädes talar han om en synlig enhet, där alla villfarande profeter liturgerar med varandra. Härom säger vi så:

- I. **evangeliets motsägare straffas av Gud genom fortsatt motsägelse,**
- II. **evangeliets bekännare ser i sin bekännelse Guds välbehag,**
- III. **evangeliets bekännelse sker både till dom och till välsignelse.**

I. Evangeliets motsägare straffas av Gud genom fortsatt motsägelse.

Denna dags budskap kan lätt förmedla modlöshet. Inte bara de kristna framstår som maktlösa utan också Gud. Evangeliet uppslukas av en virvel av ondska, som betager oss all glädje. Ändå är evangeliets själva upptakt motsatsen till detta, ty där står i textens okorrigerade version: "Se, därför skall jag sända till eder profeter", som skall motsägas, ett "därför", som pekar tillbaka på "huru skullen I kunna söka undgå att dömas till Gehenna". (Matt. 23:33) Synden är syndens straff, och motsägelsen är motsägelsens av Gud utmätta, rättmätiga straff. I vredens kär, i bespotarnas villfarelser, uppenbarar Gud sin rättfärdighet, ja, "därför sänder ock Gud över dem villfarelsens makt, så att de sätta tro till lögnen". (2 Tess. 2:11)

II. Evangeliets bekännare ser i sin bekännelse Guds välbehag.

Den kristna människans betryck är stort, men Gud

vill häva det. Han gör det inte bara genom att visa, hur han gör sig stor i förnekarens flödande lögner, utan också genom att låta vår egen bekännelse vara ett yttre tecken på osynlig nåd, ja, ett sakrament att mottagas i tro och glädje. När jag inte löper med till den pöl, där alla falska profeter upprättar "kyrkans synliga enhet", där alla firar mässa tillsammans, där alla ber tillsammans, när jag "blivit lik en ensam fågel på taket" (Ps. 102:8), omsveps jag av rösten, som säger: "Honom skall jag kännas vid".

III. Evangeliets bekännelse sker både till dom och till välsignelse.

När vi förkunnar den innevarande julhelgens budskap, att "Faderns väsens avbild, evighetens Herre, anammar människogestalt", skall vi alltid och i alla sammanhang veta, att det sker just på det villkor för apostolisk förkunnelse, som S:t Paulus tecknar så: "Ty vi äro en Kristi välluktande rökelse inför Gud, både ibland dem som bliva frälsta och ibland dem som gå förlorade. För dessa senare äro vi en lukt från död till död; för de förra äro vi en lukt från liv till liv." (2 Kor. 2:15 f.) Om denna dubbelhet, om denna spänning mellan tro och otro, vill d. h. Stefanus och hans dag påminna oss.

Amen.